

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 15/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 158

Bài học hôm qua, Hoà Thượng nhắc, chúng ta tu học phải chú trọng đến thực hành. Nếu chúng ta chỉ học trên ngôn luận không có sự nội hóa vào trong nội tâm thì chúng ta sẽ uổng phí cả một đời. Thích Ca Mâu Ni Phật nói đến câu chuyện của Ngài A Nan, người em họ và là thị giả của Phật, là người đa văn đệ nhất, tinh tường mọi sự, mọi việc. Ngài A Nan là người “*đa văn vô định*”, ưa thích sự cầu hiểu nhưng không chân thật tu hành nên Ngài bị Ma-đăng-già làm cho mê muội. Khi bị Ma-đăng-già dẫn vào động thì Ngài A Nan bừng tỉnh, Ngài khởi tâm hướng đến Phật mong Phật cứu giúp. Phật nói ra thần chú “***Kinh Lăng Nghiêm***” và sai một đệ tử đã chứng quả A-La-Hán đến đọc thần chú để giúp Ngài A Nan. Những việc này đều là biểu pháp cho chúng ta, chúng ta tu hành nhưng chúng ta chìm đắm trong tham cầu thì khi chúng ta gặp chướng ngại chúng ta không thể vượt qua. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta hiểu nhưng chúng ta không hành thì chúng ta không thể vào được cảnh giới của Phật***”. Ma-đăng-già là biểu thị cho sự tham ái, mê đắm trong “*năm dục sáu trần*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”. Chúng ta chìm đắm trong những thứ này thì chúng ta không thể có tâm thoát ly tam giới.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta thường miệng nói một đường, tâm nghĩ một nẻo, tâm miệng không tương ưng***”. Tâm cảnh của chúng ta là giải, hành không tương ưng, hiểu và làm hoàn toàn khác nhau. Thí dụ, chúng ta đều hiểu phải buông bỏ, nhất tâm niệm Phật thì sẽ tự tại vắng sanh, chúng ta hiểu nhưng chúng ta không làm được cảnh giới này. Chúng ta không thể buông xả mọi sự, mọi việc mà chúng ta dính mắc vào mọi thứ.

Mười năm qua, tôi dính mắc rất nhiều việc, gần đây, tôi phát tâm dịch bộ “***Tịnh Độ Đại Kinh khoa chú***”, trước đây tôi đã dịch 30 tập, tôi không dùng được máy tính nhưng tôi sẽ chú tâm hỗ trợ mọi người dịch. Tôi sẽ phải buông rất nhiều thứ để có thể hỗ trợ mọi người phiên dịch. Chúng ta làm mà chúng ta dính mắc vào việc thì chúng ta đã cưỡng cầu, chúng ta cưỡng cầu thì nhất định chúng ta phiền não.

Hòa Thượng nói: “***Lời khai thị của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền là thuốc trị bệnh thông thường của chúng ta***”. Người thế gian rất khó để buông xả ân oán, tình thù. Chúng ta phải tập để buông xả dần mọi việc, việc chồng hay vợ chúng ta mất chắc chắn rồi sẽ diễn ra. Hiện tại, tôi nhìn lại, những người thân như cô gì, chú bác của tôi

đã ra đi gần hết, rồi đây, tôi cũng sẽ ra đi. Chúng ta nhìn thấu để chúng ta có thể tiếp nhận.

Tổ Ân Quang dạy chúng ta: **“Đốn luân tận phận”**. Chúng ta dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình, lúc cần thì chúng ta tự tại ra đi. Khi ông Lý Khánh Hoà sắp vắng sanh, người vợ trẻ của ông nói, ông hãy về thế giới Tây Phương Cực Lạc trước, chờ vợ con ở bên đó. Chúng ta chưa có tâm buông xả thì chúng ta có thể xem video nói về việc ông Lý Khánh Hoà vắng sanh ở trên website. Khi tôi bắt đầu phiên dịch, tôi đã dịch đĩa này đầu tiên. Người lồng tiếng video là một phát thanh viên, người học tại đại học Trung Văn với tôi. Chúng ta phải biết rằng chúng ta rồi sẽ phải buông xả tất cả, chúng ta cố cưỡng cầu cũng không níu kéo được.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian pháp chính là pháp của sáu cõi luân hồi, pháp xuất thế gian chính là pháp của Thánh Nhân, pháp nào mà giúp chúng ta ra khỏi sáu cõi luân hồi thì không luận là thế gian hay xuất thế gian đều từ nơi một tâm biến hiện ra. Trên “Kinh Hoa Nghiêm” gọi đây là “nhất chân pháp giới”, “Kinh Bát Nhã” gọi đây là “thật tướng”, Kinh Đại Thừa thì gọi là Phật tính, viên giác, chân như... ở Kinh này thì gọi là Như Lai Tạng, kỳ thật đều từ một tâm biến hiện ra”**.

Hòa Thượng nói: **“Chỗ khó của tu học Phật pháp là lìa tướng, không dính mắc vào tướng. Chúng sanh từ vô thủy kiếp, tập khí rất nặng, nơi nơi đều là phân biệt, chấp trước không thể lìa được tướng. Thích Ca Mâu Ni Phật nói pháp 49 năm nhưng chúng sanh không thể khế nhập được chân như thật tướng là bởi vì chúng sanh nơi nơi đều dính mắc vào tướng. Chúng ta không chấp trước danh tướng mới có thể hiểu được ý nghĩa chân thật”**.

Trên Kinh nói: **“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”**. Tất cả những thứ có hình tướng đều là hư vọng, không thật. Chúng ta dính mắc vào vai trò của mình nên chúng ta không thể buông xả. Nhà Phật nói: **“Thanh tịnh vô vi”**. Chúng ta không khởi tâm động niệm, không dính mắc thì chúng ta sẽ đạt đến trạng thái **“thanh tịnh vô vi”**. **“Không phân biệt chấp trước”** là chúng ta nhìn rõ mọi việc đúng hay sai nhưng khi chưa có đủ duyên thì chúng ta chưa nói. Chúng ta tu hành không phải là chúng ta không biết phải quấy, tốt xấu mà chúng ta biết mọi việc một cách tường tận. Chúng ta dính mắc vào mọi thứ nên Phật đã dùng những phương tiện khéo léo nhất để độ chúng sanh. Người thích danh, người thích lợi, người thích chốn tịch tịnh, Phật dùng những phương tiện khéo léo nhất để mọi người đều có thể tiếp nhận.

Người ngày nay không nghiêm túc tu tập, khi nhìn thấy người khác tu hành nghiêm túc thì họ kéo đến xem rất đông, có người cho rằng chỉ cần được những bậc tu hành chân chánh xoa đầu thì sẽ có phước. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật còn tại thế, có những người ngày ngày nghe Phật giảng Kinh, thuyết pháp nhưng cũng không thể giác ngộ, lục quân tỳ kheo là đệ tử Phật nhưng vẫn luôn tìm cách phá hoại Phật, Đề Bà Đạt Đa là em họ Phật nhưng vẫn nhiều lần muốn hại Phật. Chúng ta gặp mặt một bậc tu

hành nghiêm túc một lần thì chúng ta cũng không thể thay đổi tập khí, phiền não. Chúng ta phải dành thời gian chân thật tu hành thì chúng ta mới thay đổi được tập khí, phiền não. Tôi nhìn thấy, có người cầu siêu cho người đã mất bằng cách đốt một bó nhang to, sau đó, họ nói họ đã giúp hàng nghìn người được vãng sanh. Chúng ta tu tập nhiều năm, tập khí xấu ác của chúng ta đã giảm nhưng chúng vẫn chưa mất đi. Nếu chúng ta điếm danh thì tham muốn “*tài, sắc, danh, thực, thụ*” trong chúng ta vẫn đầy đủ, chỉ cần có cơ hội thì chúng sẽ phát tác.

Tôi mở Zoom để mọi người cùng thức dậy lạy Phật, có người nói “*nhất quyết từ ngày hôm nay, họ sẽ dậy từ 3h30 để lạy Phật*” nhưng họ vẫn không làm được. Có câu chuyện vui, một người muốn cai rượu, ông mua rượu về cúng và nói: “*Từ đây trở về sau nếu ông còn uống rượu từ đây thì ông sẽ chết!*”, ông nói và chỉ tay vào mũi.

. Sau đó, ông vẫn tiếp tục uống, vợ hỏi thì ông nói ông chỉ thề là “*từ đây*” nếu ông uống rượu thì ông mới bị chết, nhưng ông uống rượu bằng miệng chứ không uống bằng mũi.

Ngày trước, khi Hòa Thượng còn sống, mọi người đồn là Ngài sẽ đến Việt Nam, giảng ở Trung tâm hội nghị Quốc gia, mọi người đều rất khẩn trương, mong đợi nhưng tôi thì cảm thấy bình thản. Ngày nào tôi cũng nghe Hòa Thượng giảng mà tôi chưa làm được vậy thì tôi cũng không cần phải đến nghe Ngài giảng trực tiếp! Mọi người nhờ tôi làm phiên dịch lời Hoà Thượng giảng nhưng tôi từ chối với lý do là đang bị bệnh nặng. Mọi người tạo ra một cơn lũ ống nhất thời, chúng ta không có định tâm thì chúng ta sẽ bị cuốn vào dòng lũ đó mà chúng ta không nhận ra.

Một lần, khi tôi còn làm ở nhà sách Biển Tuệ, có người nói, Hòa Thượng về đến một ngôi chùa để giảng, tôi cũng cảm thấy rất bình lặng, tôi nói, người nào được trực tiếp nghe Hòa Thượng giảng thì rất tốt nhưng Hòa Thượng nói tiếng Hoa, người nào biết tiếng Hoa thì có thể hiểu sát nghĩa, nếu nghe qua phiên dịch mà người phiên dịch dịch không sát nghĩa thì chưa chắc đã tốt! Mấy giờ sau, có người đến nói với tôi, không phải Hòa Thượng Tịnh Không về chùa đó giảng mà là một người học trò của Ngài.

Chúng ta muốn dụng tâm tu hành, thay đổi tập khí cũng không dễ dàng. Hằng ngày, tôi dậy sớm chuẩn bị máy quay, đèn, hoa, 4 giờ kém 20 phút tôi bắt đầu lạy, không bao giờ trễ một phút nào. Chúng ta tinh tấn thì chúng ta phải luôn đúng giờ, cho dù việc gì xảy ra chúng ta cũng không thay đổi. Chúng ta học gần 2000 giờ nhưng tôi chưa từng trễ phút nào, nếu có trễ một hai phút thì đó là do máy móc lỗi.

Chúng ta muốn chuyển đổi từ nội tâm thì chúng ta phải loại trừ những tập khí xấu ác nhất, trước tiên là tập khí tham ăn, tham ngủ. Nhiều người lạy Phật hàng nghìn lạy, niệm Phật hàng chục ngàn câu nhưng tập khí tham ăn, tham ngủ của họ vẫn còn nguyên. Chúng ta tu tập là chúng ta đối trị tập khí của chính mình, việc lạy Phật,

niệm Phật chỉ là để hỗ trợ chúng ta loại trừ tập khí. Chúng ta vẫn để tập khí xấu ác dần dất, chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*tài, sắc, danh, thực, thụ*” thì chúng ta chưa tu tập gì. Thí dụ, chúng ta ngồi bên cạnh Thích Ca Mâu Ni Phật, tâm Phật thì ở trong cảnh giới tịch tịnh, tâm Ngài “*thanh tịnh vô vi*”, tâm chúng ta vẫn trong phân biệt, chấp trước, chúng ta cho rằng chúng ta có duyên được ngồi cạnh Phật. Công phu của chúng ta có lực thì tập khí, phiền não của chúng ta sẽ giảm dần. Tập khí, phiền não của chúng ta còn nguyên thì chúng ta công phu của chúng ta chưa có lực.

Hòa Thượng nói: “***Bản thể của vũ trụ là chân tâm của mỗi chúng ta. Vũ trụ là do tâm chúng ta biến hiện ra, tâm là năng biến, vũ trụ là sở biến. Năng sở đều là một tâm cho nên năng sanh và sở sanh không hề khác nhau***”. Chúng ta nghe những điều này nhiều lần thì chúng ta sẽ có thể hiểu. Vạn vật trong vũ trụ do tâm biến hiện, tâm là năng biến, vũ trụ là sở biến, được biến hiện ra. Thí dụ, chúng ta nghĩ đến đất nước nào thì đất nước đó hiện ra trong đầu chúng ta. Chúng ta nghĩ đến người mình yêu hay ghét thì hình ảnh người đó hiện ra trong đầu chúng ta. Đây là năng hiện sở hiện. Năng sở đều là một không phải là hai. Tâm của chúng ta có tất cả mọi sự, mọi việc.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp dạy chúng ta nhận biết rõ chân tâm. Chân tâm mới là chủ nhân của chính mình***”. Ngày ngày, chúng ta đang nghe theo chân tâm hay vọng tâm? Chúng ta thường luôn bị tập khí, phiền não sai sử.

Hòa Thượng từng nói: “***Chân tâm vốn dĩ là thuần thiện, thuần tịnh***”. Chúng ta dùng tâm thuần thiện, thuần tịnh thì cái được biến hiện ra là thuần thiện, thuần tịnh. Chúng ta dính mắc vào vọng tâm thì thứ biến hiện ra sẽ là thuần ác, bất tịnh. Chúng ta chỉ nghe theo vọng tâm thì chúng ta chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, chúng ta chìm trong danh lợi thì chúng ta sẽ bị danh lợi khiến cho phiền não. Người xa lìa danh lợi thì danh lợi không thể khiến họ phiền não.

Bác Hồ dạy chúng ta hy sinh phụng hiến, chí công vô tư, chúng ta làm vì mọi người thì chúng ta tự tại, an vui. Chúng ta làm vì danh lợi thì chúng ta sẽ rất khổ. Danh lợi không thể khiến chúng ta vừa lòng. Dục vọng như vực thẳm không đáy chúng ta không thể thỏa mãn được dục vọng.

Hiện tại, chúng ta đang xa lìa chân tâm, xa lìa chủ thể của chính mình. Chủ thể của chúng ta chính là chân tâm. Chúng ta phải trở về với chân tâm, không nghe theo vọng tâm. Vọng tâm không phải là chủ nhân tốt vì nó luôn luôn thay đổi. Thí dụ, có người nói, nếu không có người nào đó thì họ sẽ không thể sống được. Đây là họ nói bằng vọng tâm. Vọng tâm luôn không thật, luôn phản bội chúng ta.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp dạy chúng ta nhận biết rõ được chân tâm, chân tâm là thuần thiện, thuần tịnh không có ô nhiễm***”. Chúng ta quay về với chân tâm thì năng biến là thuần thiện, thuần tịnh thì sở biến cũng là thuần thiện, thuần tịnh.

Chúng ta làm được điều này thì nội tâm chúng ta có chỗ nương về. Chúng ta trở về với chân tâm thì nội tâm chúng ta đạt đến “*thanh tịnh vô vi*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!